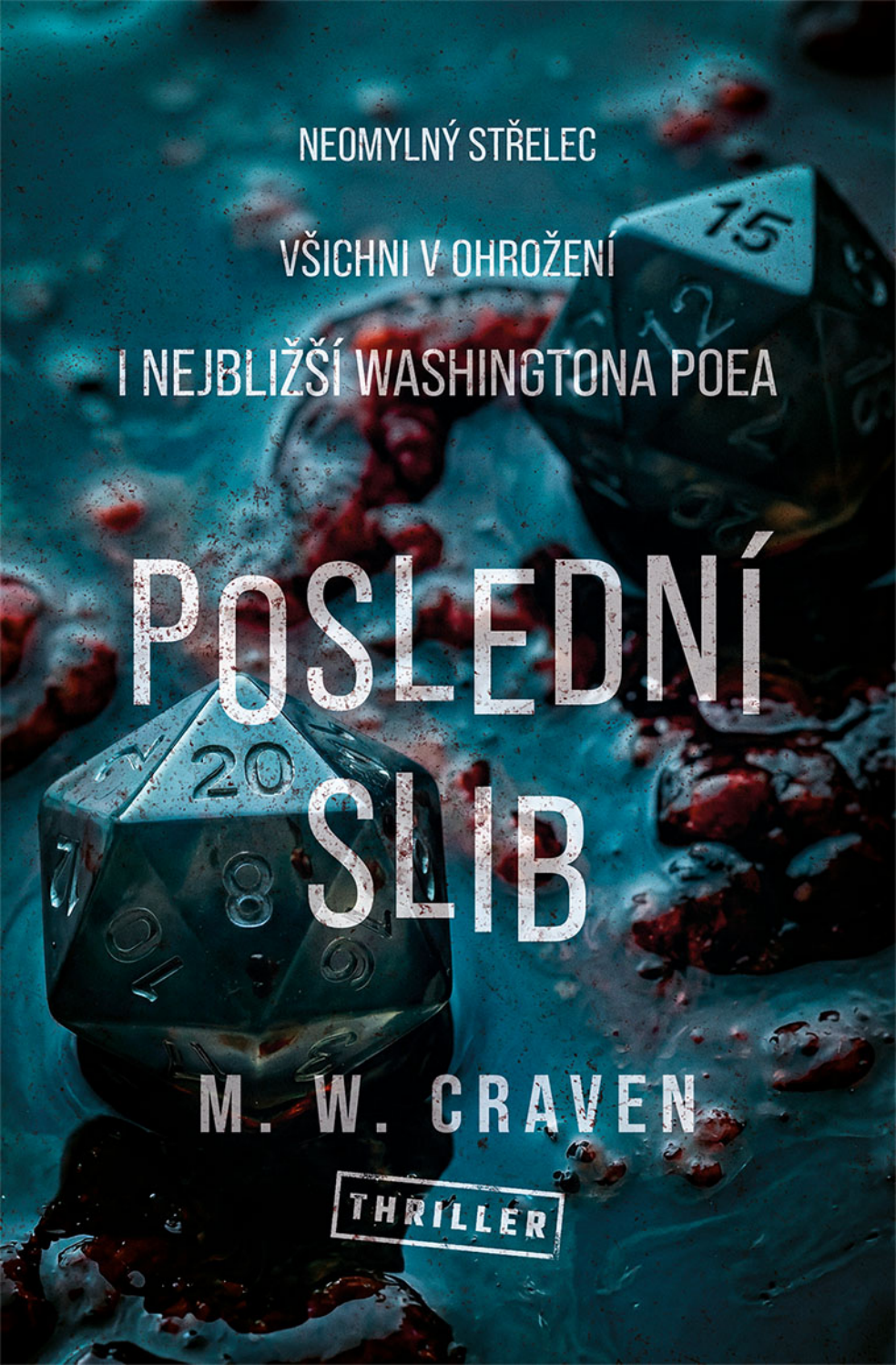

NEOMYLNÝ STŘELEC
VŠICHNI V OHROŽENÍ
I NEJBLIŽŠÍ WASHINGTONA POEA
POSLEDNÍ SLIB
M. W. CRAVEN
THRILLER

POSLEDNÍ SLIB

POSLEDNÍ SLIB

M. W. CRAVEN

PŘELOŽILA LUCIE MELICHAROVÁ

VENDETA

Copyright © M. W. Craven, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lucie Melicharová, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8760-9

Ameru Anwarovi, mému příteli.

POZNÁMKA AUTORA

Zatímco dosavadní příběhy Washingtona Poea a Tilly Bradshawové lze číst v libovolném pořadí, tento román částečně vyzrazuje zápletku předchozí knihy *Křeslo vykoupení*, jelikož v něm figuruje jedna z tamních postav.

Zvažoval jsem, že bych ji vyškrtl, ale na to mě při psaní až moc bavila.

Třetí záblesk smůlu nosí
Při prvním se chopí pušky,
při druhém se usměje,
při třetím už rovnou střílí,
jist si přesností své mušky.
(anonym)

Maskovaný střelec splývá s okolím tak dokonale, že ho nevidíte.

Nevrhá stín. Nemá siluetu. Zepředu i zezadu se kryje kamufláží z přírodních materiálů. Jeho maskovací oblek, takzvaný hejkal, barvou ladí s okolními listy. Díky němu střelec ztrácí lidské tvary. Žádné rovné linie. Žádné odlesky ani třpyt. Stébla trav a kapradin, kterými má oděv z pytloviny pošitý, se volně pohupují ve větru.

Maskovaného střelce nevidíte, protože se nehýbe. Zdá se, že snad ani nemrká. Nejí. Nepije. Nechodí si odskočit. Zakouřil by si, ale nemá u sebe cigarety. Už několik dnů se nemyl, takže neodpuzuje divokou zvěř vůní mýdla ani deodorantu. Zvířata lezou pod ním i přes něj, jako by vrostl do krajiny. Jako by tam vůbec neležel. Jako by byl neviditelný.

Maskovaný střelec splývá s okolím tak dokonale, že ho nevidíte.

Jenže on vidí vás...

KAPITOLA PRVNÍ

Budova Blencathra, centrum Londýna

V tiskové místnosti policie čekalo dvanáct osob – o deset víc, než situace vyžadovala.

Vyjma jednoho muže a jedné ženy tam všichni byli platní zhruba jako profesionální plačky na pohřbu.

Žena pohlédla na muže. Tvářil se zdrceně. Víc k rozhodnutí nepotřebovala. „Všichni ven," poručila téměř neslyšně.

Nemusela zvyšovat hlas. Nikdy to nedělala. Sál se vmžiku ponořil do ticha, které narušovalo jen praskání kloubů, jak muž zatínal a zase povoloval pěsti. Vůbec si neuvědomoval, že to dělá.

„Máme právo tu..." spustil jeden z deseti nadbytečných, ale kolega ho zarazil. Stačilo si povšimnout ženina výrazu, který jako by říkal: *Neštvěte mě. Dneska ne.*

Vstali a hromadně zamířili ke dveřím. Cestou muže propalovali pohledem. Jistý Peter Jameson do něj úmyslně vrazil ramenem. Od začátku z něj nespouštěl zrak. Mlčky se ho snažil vyprovokovat k reakci.

Ta ale nepřicházela. Jameson zuřil. Stejně jako všichni ostatní. Muž jim to sotva mohl mít za zlé.

Jameson to zkusil ještě jednou. „Je to tvoje vina," obořil se na něj. „Zemřela kvůli tobě."

Muž ho dál ignoroval. Ani se nepodíval jeho směrem.

„Ven!" houkla žena.

Jameson vyšel z tiskové místnosti a práskl za sebou dveřmi. Uvnitř znovu zavládlo ticho. Žena vytáhla z kabelky vlhčený ubrousek a otřela si zátylek. Jeden podala i muži, ten ovšem ani náznakem neprojevil snahu si ho vzít.

Navzdory brutální vlně veder, která sužovala zemi, zůstávala okna v budově policie zavřená a zakrytá těžkými závěsy. Tak to

nyní chodilo. Lidé překousávali nepohodlí. Snášeli tropické teploty. Za poslední tři měsíce si už zvykli. Zabedněná a zatemněná okna patřila k běžnému koloritu. Podobně jako zarostlé záhony a neposekaný trávník. Na čerpacích stanicích se objevily provizorní zástěny z celtoviny. Lidé přestali vycházet ven, a když už tam museli, nechodili rovně, ale kličkovali.

Mnohé se stalo minulostí.

Muž se potil tak silně, že mu oblek nasákl potem jako houba. Měl několikadenní strniště a oči podlité krví. Vypadal, že pár týdnů nespal. V obličeji se zdál pohublý, tváře měl propadlé. Z jeho výrazu vyzařoval až děsivý klid. Jako by byl duchem jinde. Nepřítomným pohledem připomínal vojáka, který se vrátil z fronty. Že uvnitř zuří, prozrazovaly pouze jeho ruce, které dál střídavě zatínal v pěst a zase povoloval.

„Už to běží," řekla žena a natáhla se pro ovladač, aby zapnula zvuk nástěnného televizoru, dávno naladěného na správný kanál – vysílání Sky News. Ve studiu seděl Finlay Scott a chystal se přečíst prohlášení, které před necelými čtyřiceti pěti minutami sama připravila. Pečlivě volila každé slovo a hned nato text poskytla médiím, aby stihl zaznít ještě v odpoledních zprávách ve dvě. Každou následující hodinu ho zopakují a jako hlavní reportáž dne bude vévodit relacím o šesté a desáté hodině večer.

Finlay Scott si odkašlal a pustil se do čtení. „Přináším mimořádnou zprávu – policie právě zveřejnila jméno dvacáté první oběti odstřelovače terorizujícího Spojené království. Jedná se o analytičku Oddělení analýzy vážných trestných činů při Národní kriminální agentuře a nejmladší nositelku Fieldsovy medaile, slečnu Matildu Bradshawovou."

Žena s dálkovým ovladačem mlčky hleděla na obrazovku. Jako by tomu nemohla uvěřit, ač přesně věděla, co uslyší. Jako by Stephanie Flynnová nevnímala skutečnou tíhu svých vlastních slov, když je psala, ale dolehla na ni teprve nyní, když zazněla nahlas. Po tváři jí skanula slza. Otřela si ji ubrouskem.

Muž s nepřítomným pohledem se nedíval na televizor. Ale nedokázal už ani mlčet. To neměl v povaze. Jakožto predátor

na samém vrcholku potravního řetězce ještě nikdy nepociťoval silnější pud vyrazit za svou kořistí. Chtěl – ne, *potřeboval* – se přesunout ven. Pachatel se neschovával tady. Číhal v kopcích. V lesích. V nejvyšších patrech budov. Pod auty. Všude tam, kde on sám chyběl. Ale už brzy se jejich cesty zkříží. Muž s nepřítomným pohledem to cítil v kostech. Věděl to. Prakticky slyšel tlukot odstřelovačova srdce, větřil jeho strach. Nikdo další už nezemře. Brzy bude po všem.

Odmítal dál mlčet. Zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydral výkřik.

Oním mužem nebyl nikdo jiný než Washington Poe.

Ale toto asi není nejlepší místo, odkud začít naše vyprávění.

Zkusme se tedy vrátit o několik týdnů zpátky...

PRVNÍ ZÁBLESK

KAPITOLA DRUHÁ

O několik týdnů dříve
Gretna Green

Projektil ráže 50 BMG, který zabil Naomi Etheringtonovou, byl vystřelen ze vzdálenosti jedenácti set metrů z opakovací pušky McMillan TAC-50, tolik oblíbené mezi odstřelovači. Šlo o výstřel z takzvaně studené hlavně. Střelec použil teleskopický zaměřovač značky Schmidt & Bender 5-25x56 PM II. Střela měla měděně zlatavou barvu pence a se svými dvaačtyřiceti gramy byla pětkrát těžší než snubní prsten, který Naomi chvíli před smrtí navlékla na prst novomanželovi.

Rychlostí osm set metrů za vteřinu se jí zezadu zavrtala do pátého krčního obratle a přeťala míchu. Následně se odrazila od žeber do srdce, kde poškodila aortu, levou síň i levou komoru a poté protrhla dolní lalok pravé plíce. Odtamtud si prorazila cestu skrz játra a slinivku.

Soudní lékař později přirovnal velikost a barvu vstřelu na Naomině šíji k čerstvé popálenině od cigarety. Místo, kde by projektil tělo opustil, nenašel, neboť ho zploštil a následně i zastavil náraz do kyčelního kloubu.

Skotská obec Gretna Green patří k oblíbeným dějištím veselek. Každoročně tu uzavře manželství na tři a půl tisíce párů. Navazují tak na historickou tradici tajných svateb z osmnáctého století, tedy z dob, kdy Anglie přijala zákon, který zakazoval osobám mladším jednadvaceti let uzavřít sňatek bez souhlasu rodičů. Gretně Green v tomto ohledu pomohla specifická poloha, jelikož šlo o vůbec první vesnici, na niž mladé anglické páry po útěku z domova a překročení skotských hranic narazily. Ze dne na den se tam proto rozvinul prosperující svatební byznys,

který se místním daří udržovat dodnes. Ideální romantický začátek společné cesty životem.

Když se ovšem Naomi zhroutila do náruče svého novopečeného manžela, přesýpacím hodinám odměřujícím její dny akutně docházel písek. Ihned jí přiskočila na pomoc družička, která si myslela, že kamarádka omdlela vlivem dusna a těžkých bílých šatů. Jenže pak spatřila krev. Spoustu krve. Vyjekla. A najednou ječeli snad úplně všichni. Trvalo ještě celou minutu, než někoho napadlo zavolat záchranku.

Ovšem ani rychlejší reakce by Naomi nepomohla. V době, kdy dorazili záchranáři, byla sedmnáct minut mrtvá.

Maskovaný střelec nikdy nemine cíl.

KAPITOLA TŘETÍ

Zasedací místnost C, Úřad vlády, Whitehall, Londýn

Naomi Etheringtonová se stala třetí obětí maskovaného střelce během pouhých osmi dnů. Za posledních šest měsíců se tak celkový počet zastřelených vyšplhal už na sedmnáct. Pachatel se pyšnil stoprocentní úspěšností. Nikdo jeho útok nepřežil. Žádná z obětí se nedostala ani do nemocnice, kde by v obklopení hadiček, napojená na dvacítku přístrojů, bojovala o život. Všichni zemřeli na místě.

I kdyby odstřelovač terorizující zemi nerozvracel ekonomiku, premiér zkrátka nemohl jen tak sedět se založenýma rukama. Musel jednat. Jako správný lídr. A kdykoliv se oči veřejnosti tázavě upřou na Downing Street 10 v očekávání rozhodného kroku, vždy se z rukávu vytáhne tatáž rychlá a snadná odpověď: COBRA. Vládní krizový štáb, díky němuž to navenek vypadá, že má premiér situaci pevně pod kontrolou. Že bedlivě dohlíží na koordinaci a rozhodovací procesy na nejvyšší úrovni. Že v případě celostátní krize pouze nemluví, ale jedná. Že hájí zájmy lidu. Veřejnost si pod zkratkou COBRA představuje něco jako podzemní komplex krizového řízení v Bílém domě. Obrazovky na stěnách, satelitní spojení s jadernými ponorkami. Muži v košilích s povolenými kravatami a vyhrnutými rukávy, kteří pracují ve dne v noci. Že zkratka označuje obyčejné zasedací místnosti Úřadu vlády – *Cabinet Office Briefing Rooms* –, přičemž koncové „A" k názvu přidala až média, aby působil víc sexy, nikoho netrápí. COBRA evokuje rychlost. Ráznost. Neustálou připravenost k prudkému útoku. Jako v případě opravdické kobry.

Ve skutečnosti se premiér zasedání vládního krizového štábu účastnil jen zřídka. Občas tam sice zaskočil, ovšem z ryze

pragmatických důvodů – pro případ, že by po jeho přítomnosti pásl tisk či se o ni zajímal vůdce opozice při interpelacích. Na schůzích krizového štábu většinou trávili čas výhradně ti, kteří tam být museli.

Zasedací místnost C byla funkční, praktická, typická kancelář Úřadu vlády, vybavená jen tím nejnutnějším. Vypadala jako jakákoliv jiná zasedačka kdekoliv na světě – stůl, několik lacinych židlí a na podlaze hrubý zátěžový koberec.

Předchozích sedmi setkání věnovaných vraždám odstřelovače se kromě zástupců policie, ministerstva vnitra a úřadu předsedy vlády zúčastnila i hrstka odborníků na krizové řízení z řad veřejnosti. Obvyklí podezřelí.

Ti všichni tam seděli i dnes. Dál si dělali poznámky, dál si nevěděli rady. Tentokrát se ovšem zasedání účastnila i jedna nová tvář. Muž, který dosud trpělivě čekal v záloze, až bude odstřelovač označen za hrozbu pro národní bezpečnost. Věděl, že pak mu zavolají. Byl známý pod jménem Alastor Locke, a ačkoliv vzezřením a stylem oblékání připomínal Snidelyho Whiplashe, co ztratil cylindr, ve skutečnosti patřil k nejvýše postaveným agentům britských tajných služeb. Naslouchal diskuzi, aniž by do ní jedinkrát vstoupil. Odstřelovač zůstával záležitostí policie a Locke zatím nevěděl, jestli k případu může kontrarozvědka nějak přispět. Předem si sice udělal pár poznámek, ale spíš jen tak ze zvyku. Nikdy nechodil na schůzky nepřipravený.

Jednání předsedal Timothy Spiggens, náměstek ministryně vnitra. Zdaleka ne nejlepší politik, jakého kdy Locke potkal, nicméně ani ten nejhorší. Právě se dostal k poslednímu bodu programu – ostatní záležitosti.

„Alastore," oslovil ho. „Mohl byste nám všem shrnout, co v této věci podnikají tajné služby?"

To určitě, pomyslel si Locke, ale nahlas to neřekl.

„Postupujeme standardně," odpověděl. „Odposloucháváme komunikace, obracíme se na naše informátory, hrubě narušujeme soukromí a tak podobně."

„A?"

Locke pokrčil rameny. „Zřejmě jde o nebezpečného jedince, který pracuje sám. Nikdo se k činům nehlásí. Členové jedné ze vznětlivějších krajně pravicových skupin měli podezření, že by za tím mohl stát člověk, který s nimi v minulosti občas spolupracoval a po němž se před rokem slehla zem, ale vím jistě, že se mýlí."

„Jak to?"

„Protože je v Pánu. Předávkoval se. Oficiálně se tělo nepodařilo ztotožnit, a tak bylo před třemi měsíci pohřbeno na státní náklady."

„Ale když víte..."

„Když víme, o koho jde, proč tedy nebylo jeho tělo identifikováno?"

„No..."

„Jako tajné služby máme v popisu práce nechávat si tajemství pro sebe," odvětil Locke. „A hraje nám do karet, pokud určité skupiny věří, že nadále provozujeme nelegální věznice a deportujeme podezřelé bez řádného soudu do zahraničí. Drží je to v šachu."

„Takže nejde o terorismus?" zeptal se Spiggens.

„Ne."

Náměstek na okamžik zabořil hlavu do dlaní. Terorismus by vládě poskytl cíl. Konkrétní protivníky, se kterými by se dalo bojovat. S osamělým vrahem se bojovat nedá. A Mason Dowbakin, ctihodný poslanec za východní Preston, už začíná dělat vlny. Popichuje středového premiéra a tlačí ho k příklonu doprava. V posledním sloupku pro *Telegraph* sice napsal, že předsedovi vlády – jehož si hluboce váží, bla bla bla – pouze pomáhá vrátit se k základním hodnotám, ale každý ví, že si připravuje půdu pro případný stranický souboj o vedení.

„Řítíme se do katastrofy," hlesl Spiggens. Otevřel tenkou složku a vytáhl z ní list papíru. „Tady mám nejnovější čísla. Žádosti o práci z domova vzrostly jen za poslední dva týdny o šest set procent. Dojíždění kleslo přibližně stejně. Když už lidé do práce náhodou dorazí, budovu opouštějí až s koncem pracovní

doby a míří rovnou domů, takže ekonomika navázaná na polední a podvečerní pohostinství strádá. Veřejnost ruší termíny vyšetření a operací, což znamená, že místo abychom ukrajovali z pandemických restů, naopak se nám dál množí." Vrátil dokument do složky a vzal do rukou výtisk deníku *Daily Mail*. „Včera v Brightonu zkolabovala žena. Ležela na chodníku přes hodinu, než se jí někdo odvážil přijít na pomoc. Sedmaosmdesátiletá stařenka a zemřela na úpal v jedné z nejvyspělejších zemí světa." Praštil novinami o stůl. „To je naprosto nepřijatelné!"

„Tyhle mi manželka ráno nedonesla," ozval se Locke. „Můžu se mrknout?"

Spiggens mu poslal deník po stole. Locke ho zvedl a několik vteřin si prohlížel titulní stranu s podrobným popisem vraždy Naomi Etheringtonové v Gretně Green. Zamyšleně naklonil hlavu. „Kousek od té vesnice, kde ji zabili, znám jednoho chlapíka. Není to zrovna týmový hráč, ale možná by dokázal pomoct."

„Cože? O koho jde?" vyhrkl Spiggens. „Ať sedne hned na příští vlak, člověče!"

„Obávám se, že ho bude muset kontaktovat někdo jiný. Naši poslední komunikaci provázely značné... mrzutosti."

„Jaké mrzutosti?"

Locke si odkašlal. „Nechal se slyšet, že jestli mě ještě někdy uvidí, tak mi prý, cituji: serve ty pitomý brejličky z hlavy a strčí mi je do tý kostnatý prdele."

„Vskutku mrzuté," vydechl Spiggens.

„Popravdě řečeno k tomu měl důvod," připustil Locke. „Nezachovali jsme se vůči němu vůbec pěkně."

„Třeba přeháněl."

Ta představa Lockeovi vykouzlila úsměv na tváři. „Nemluvíme o jedinci, který by se vyžíval v nadsázce, Timothy."

„O co si za to řekne?"

„Jak ho znám, tak o basu piv a pár exkluzivních klobás."

„Alastore," varoval ho Spiggens. „Premiér chce konstruktivní zprávy – co ten muž bude požadovat?"

„Upřímně netuším," odvětil Locke. „Je dost nevypočitatelný."

„O kom je řeč?“

„O detektiv seržantovi Washingtonu Poeovi.“

Tlumený ruch v zasedací místnosti vystřídalo šokované ticho, tak náhle, jako by vypadl proud.

„Dobrý bože,“ promluvil konečně Spiggens. „On pořád slouží u policie? Měl jsem za to, že se oženil s dcerou markýze z Northumberlandu.“

„Ještě se nevzali.“

„Ale jsou přece zasnoubení, ne?“

„Vážně netuším, Timothy,“ řekl Locke. „Na seznamu svatebních hostů zcela určitě chybím.“

„Washington Poe,“ zamumlal Spiggens a pokoušel se odhadnout, jestli to premiér vyhodnotí jako dobrou, nebo špatnou zprávu. „Nevím, Alastore. Když s námi spolupracoval posledně, způsobilo nám to *spoustu* problémů. Vzpomeňte jen na tu polízanici na golfovém hřišti.“

„Pravda,“ odpověděl Locke. „Ale trefil se.“

„Ano, to vím. Zároveň však zavinil rozsáhlý diplomatický skandál. Můj americký protějšek mi skoro rok nezvedal telefon.“

Locke se pokusil potlačit úsměv. Neúspěšně.

„To není vtipné, Alastore!“ vybuchl Spiggens. „Přizvali jsme vás, abyste nám pomohl tuhle otřesnou situaci vyřešit, a vy se nezmůžete na víc než na návrh zapojit do vyšetřování nezvladatelného mizantropa z nejsevernějšího cípu Anglie.“

Locke mlčel.

„Nejsem si jistý, že zrovna o takového člověka stojíme, Alastore.“

„Možná o něj nestojíme, ale přesně takového člověka potřebujeme. Na tyhle věci má talent.“

Spiggens zaúpěl. „*Pokud* to premiérovi navrhnu, slíbíte mi, že na Poea dohlédnete?“

„Potěš pánbůh, nikdy,“ vyrazil ze sebe Locke. Na chvilku se zamyslel. „Ale vím o někom, kdo by to zvládl.“

„Kdo?“

Locke mu odpověděl.

„Tak mi ji vytočte."

Locke vytáhl z kapsy zdobný zápisník a vyhledal telefonní číslo. Vyťukal ho do telefonu a zapnul hlasitý odposlech. Hovor byl přijat okamžitě. „Přepojte mě na Oddělení pro potírání novodobého otroctví a obchodu s lidmi, prosím," požádal.

Během přesměrování v reproduktoru několikrát cvaklo.

„MSHTU, u telefonu detektiv šéfinspektorka Stephanie Flynnová."

„Hezké dopoledne, šéfinspektorko, tady Alastor Locke. Nevolám nevhod? A než odpovíte, chci jen upozornit, že sedím na Úřadu vlády a mám vás na hlasitém odposlechu."

„Co potřebujete, vy trotle?"

Locke vyprskl. „Napadlo mě, jestli nesvolat starou dobrou partu."

Flynnová zaváhala, ale jen na chvilku: „Taky už bylo sakra načase."

KAPITOLA ČTVRTÁ

Lancaster, *loď Jeho Veličenstva – nejmenší a nejděravější remorkér královského námořnictva, kdesi v Atlantickém oceánu*

Kolem Washingtona Poea se vznášel odér rybiny.

Nezapáchalo mu jen oblečení. Zapáchal on sám. Nepřiznávalo se to lehce, ale bylo tomu tak. Smrděl rybinou. Jedním z nejodpornějších pachů, jaké si člověk dokáže představit. Dokonce i z čerstvých ryb se jednomu navalí. Kdyby Poe sestavoval seznam nejnevábnějších věcí, kterými se dá načichnout – a že to v poslední době dělal často –, umístily by se ryby na druhém místě. Předčily by je jen fekálie.

Kruté bylo, že s tím zjevně nic nezmohl. A že se snažil. Bože, jak on se snažil. Jen co dorazil domů, strhal ze sebe oblečení a naházel ho do pračky. Pak se hodinu drhnul ve vaně. Používal to nejhrubší mýdlo, jaké sehnal, a nejteplejší vodu, jakou snesl. Přesto do pěti minut, co vanu opustil, byl cítit, jako by se vykoupal v rybí polévce.

Jeho snoubenka – zanedlouho manželka – Estelle Doyleová mu to zrovna neulehčovala. Sotva vyšel z koupelny, začala trousit vtipné hlášky typu: „Nevím proč, ale zničehonic jsem dostala chuť na uzené sledě." Nebo: „Dneska se tu stavoval nějaký podomní prodejce, co se holedbal, že by nám za tisíc liber nechal vyměnit okna v celém domě za dvojitá. Poslala jsem ho k šípku. Na té jeho nabídce mi něco smrdělo." Poe se pokaždé zasmál – přece jen to byla Doyleová, žena, kterou miluje. A navíc to říkala takovým tím hlasem, díky němuž by vyznělo sexy, i kdyby člověku oznamovala, že onemocněl rakovinou tlustého střeva.

Přesto by Poe dal cokoliv, aby nepáchl po rybách.

Skutečnost, že ho teď na každém kroku provázel závan – co závan, *smrad* – rybiny, byla součástí jeho trestu. Poslední případ, který vyšetřoval na Oddělení analýzy vážných trestných činů (SCAS) pod Národní kriminální agenturou (NCA) – v jediné jednotce v celém Spojeném království, která se specializuje na pátrání po sériových vrazích –, zahrnoval několik ukamenovaných a málem stál život i jeho samotného. Doopravdy. Z případu si kromě šrámů a pohmožděnin odnesl také posttraumatickou stresovou poruchu. Dodnes navštěvuje terapeutku, která mu pomáhá zpracovat prožité trauma, a ačkoliv se jeho stav postupně zlepšuje, pořád ho dokážou rozpálit doběla sebemenší hlouposti. Samoobslužné pokladny. Lidé, co říkají „páteček". Hranolkárny s krátkou otevíračkou. Mouchy. Dospělí, kteří mrtvým příbuzným přejí „všechno nejlepší k narozeninám do nebíčka". Lidé, kteří do textových zpráv píší LOL. Lidé, kteří *říkají* LOL. Jeho přímá nadřízená, jež po něm vyžaduje pravidelná hlášení o nelegálních aktivitách pašeráků drog. Hrozinky v sušenkách, které se tváří jako kousky čokolády. Pejskaři, kteří o sobě hovoří jako o psí mámě či tátovi a svým chlupatým čtyřnohým ratolestem neřeknou jinak než „čumáčku". Trestní zákoník. Sousloví „koupání na Adama". Obvyklé nesmysly.

Nejprve ho dočasně převeleli k výcvikové jednotce, u které měl zůstat, dokud nebude znovu shledán způsobilým pro práci v terénu. Při zpětném pohledu šlo o úlohu, na niž se vůbec nehodil, ale to mohl být klidně záměr – kdoví kdo zatahal za jaké nitky, když se o tom rozhodovalo. Nepracoval u výcvikové jednotky ještě ani měsíc, a už se popral s jiným instruktorem, natvrdlou a překvalifikovanou rychlokvaškou jménem Jake Burnham. Poe dávno zapomněl, kvůli čemu přesně se do sebe pustili, ale dost možná to souviselo se zdánlivě opuštěnou instantní polévkou. Stejnou měrou se provinil i Burnham, ale protože šlo o synáčka zástupce ředitele skotské policie, nemohli ho vyhodit. Což znamenalo, že za tentýž přestupek nesměl dostat padáka ani Poe. A tak se vedení rozhodlo pro druhý nejlepší trest: opět ho přeřadili jinam, tentokrát k nejpitomější mezirezortní pracovní

skupině, jakou kdy kdo vymyslel. Jeho nadřízený z výcvikové jednotky předpokládal, že namístě podá výpověď, ovšem to podcenil Poeovu zatvrzelost.

A tak nyní sloužil spolu s třemi dalšími nešťastníky na tom nejmenším a nejděravějším remorkéru z flotily královského námořnictva, s nímž na základě tipů od tajných služeb zastavovali a kontrolovali rybářské traulery. Celý program byl šitý tak trochu horkou jehlou a vycházel z premisy, že spojením sil královského námořnictva, pohraniční stráže a Národní kriminální agentury vznikne mocná zbraň v boji proti pašerákům drog. Podle Poea si o tu příslovečnou horkou jehlu museli tvůrci programu pořádně popálit prsty, protože jinak by v týmu nemohl být on. O rybách nevěděl zhola nic. Dokonce je ani neměl rád. Dokázal vzít na milost tresku, pokud byla obalená v křupavém těstíčku, ale i tak by většinu věnoval svému věčně hladovému špringršpanělu Edgarovi. Tedy až na to těstíčko. O to se Poe nedělil.

Ani přes svou neznalost britského rybářského průmyslu však Poe rozhodně nepředstavoval největšího neumětela na lodi Jeho Veličenstva *Lancaster*, která původně plnila úlohu pobřežního průzkumného plavidla. Kormidlo měl na starost loďmistr Isaac Scoplett, muž s jednoznačně největším množstvím alkoholu v krvi z celého královského námořnictva. Poeovi připomínal o něco méně střízlivou verzi strýčka Alberta z komediálního seriálu *Jen blázni a koně*, starého námořního veterána, který sype z rukávu jednu válečnou historku za druhou. Poe netušil, za co si Scoplett vysloužil stejný trest jako on, ale něco mu napovídalo, jestli v tom náhodou nesehrála roli jeho tristní nekompetentnost. Poe až dosud nenarazil na námořníka, který by místo levobok a pravobok halekal prosté „nalevo“ a „napravo“.

Nicméně oproti dvěma tupcům z pohraniční stráže byl ještě zlatý. Scoplett se alespoň snažil – byť většinu času hlavně nespadnout přes palubu –, ovšem zlí a líní šovinisté Amer Anwar a Clancy Bright se ve své hlouposti, zdá se, vyžívali. Od starého známého z celní správy Poe obdržel poměrně výmluvný

e-mail: v předmětu stála jména nových kolegů a místo textu se na něj smálo deset řádků emotikonů.

Momentálně si ti dva dobírali Poea kvůli chození na terapie. Připadalo jim to k popukání. Sice netušili, z jakého důvodu na sezení chodí, ale to jim v jízlivých poznámkách nikterak nebránilo. Zasypávali jimi Poea už několik dnů a čekali, kdy vybuchne. On na tu hru ovšem nepřistoupil. Sotva je poslouchal. Jednou pohár trpělivosti přeteče, ale zatím ta chvíle nenastala.

Přes veškerou svou tvrdohlavost však Poe začínal mít všeho plné zuby. Plné zuby toho věčného rybího odéru. Plné zuby dojíždění. Nocí na moři. Nestýskalo se mu jen po snoubence, ale i po kamarádce Tilly Bradshawové. Jeho *nejlepší* kamarádce. Po posledním případu jejich hvězdný tým rozpustili. On zamířil k výcvikové jednotce, jeho šéfovou z SCAS, detektiv inspektorku Flynnovou, povýšili na šéfinspektorku a převeleli na Oddělení pro potírání novodobého otroctví a obchodu s lidmi, zatímco Bradshawová posílila tajné služby. O přesné náplni své práce se zmiňovat nesměla, Poe ale věděl, že se tam trápí úplně stejně jako on na moři.

A proto potají spřádali plán... Vynikající plán. Poe byl v pokušení ho již brzy zrealizovat.

Nejprve ale musel dát co proto těm chlapům z pohraniční stráže.

KAPITOLA PÁTÁ

Plavidlo, na které se před chvílí nalodili, neslo název *Aurora II*. Když tento čtrnáctimetrový trauler zastavili, zrovna si to šinul do domovského přístavu v Cornwallu. Scoplettovi se podařilo přirazit k boku *Aurory* až na čtvrtý pokus. Zatímco se loďmistr marně pokoušel o naprosto základní námořní manévr, všichni raději předstírali, že se dívají jinam. Měl zkrátka blíž k Jacku Sparrowovi než ke kapitánu Cookovi.

Nakonec se na něj ale přece jen usmálo štěstí a za pomoci dobře načasované vlny se přiblížil k trauleru natolik, aby se mohli vyvázat a následně i nalodit. Scoplett přikývl. Dobrá práce. Vytáhl placatku, lokl si a nabídl ostatním. Nikdo si nedal.

Tříčlenná posádka trauleru spolupracovala, byť poněkud neochotně. Šlo o otce se dvěma syny, urostlé muže s plnovousy, zjizvenýma rukama a silným cornwallským přízvukem, za který by se nemusel stydět ani oživlý strašák do zelí Worzel Gummidge. Udržovali si kondici prací, ne v posilovně.

Clancy Bright požádal muže o doklady a související dokumentaci. Usmíval se od ucha k uchu. Rozkazovat rybářům, to by mu šlo. S nadšením zneužíval oné špetky pravomocí, která mu náležela. Poea skoro překvapovalo, že si nevypomáhá němčinou. Bright docela odpovídal jeho představě horlivého nacisty.

Vše se zdálo v pořádku. Otec předložil platnou licenci rybářského plavidla, loď disponovala veškerým požadovaným bezpečnostním vybavením a Poe nemusel úlovek vážit, aby poznal, že rybáři nepřesáhli povolenou kvótu.

Jenže se jednalo o platýse obecné a to už problém představovalo.

„Nasaďte jim pouta," houkl.

„Sakra, Poe, ty nám nemáš co rozkazovat," namítl Anwar. „Nasaď jim je sám, když chceš."

„Naopak – tahle loď se právě proměnila v aktivní místo činu, takže přebírám velení. Jestli mě neuposlechnete, budu předpokládat, že jste do toho, co se tu děje, sami zapletení, čímž se ocitnu proti přesile a dle zákona se bude považovat za přiměřenou sebeobranu, když vás přetáhnu po hlavě touhle tyčí." Zvedl zákeřně zahnutý vylovovací hák.

Anwar a Bright překotně vyštrachali z kapes pouta a zanedlouho už se houpala na rukou trojici rybářů. Poe poučil zadržené o jejich právech. Nezdálo se, že by je vývoj událostí příliš znepokojoval.

„Mohl bys nám, u všech čertů, říct, o co tu kráčí?" domáhal se vysvětlení Bright. Zvedl jednoho platýse za žábry a otřel z něj zbytky ledu. Ryba byla asi metr dlouhá, masitá a vypasená. Podle všeho čerstvě ulovená. „Protože ti pánové tady vezou úlovek, co potřebuje vyložit."

„Tahle loď je vybavena pro lov košelkovými nevody," spustil Poe. Při pohledu na jejich nechápavé výrazy se neubránil povzdechu. Sám o rybaření nevěděl zhola nic, když začínal, ale za pochodu se naučil, co potřeboval. Ta práce sice stála za houby, ale to ještě neznamenalo, že ji nebude dělat pořádně. „No tak, chlapi, tuhle část si snad pamatujete." Čekal. Potom s dalším povzdechem pokračoval: „Košelkový nevod funguje na principu obrovské stahovací sítě, respektive takového vaku, který nahoře nadnášejí plováky a dole je zatížený. Síť obkrouží hejno, a jakmile se ryby ocitnou uvnitř, rybář zatáhne za spodní stahovací lano a má vystaráno."

„Jo, ten princip známe," řekl Anwar. „A co jako?"

„Košelkové nevody se používají pro lov ryb žijících ve střední hloubce, jako jsou makrely nebo sardinky. Jenže platýsi obecní obývají hlavně mořské dno. Takže se loví vlečnými sítěmi, ne košelkovými nevody. A i kdyby tady pánové našli způsob, jak pomocí pelagických sítí pochytat ryby, co žijí u dna, neměli by, jak je dostat na palubu. Ten naviják vypadá měsíce netknutý."

Otec rybář se hlasitě rozesmál. „A to je všechno?" chechtal se. „Zadrželi jste nás, protože předpokládáte, že ryby, co plavou

u dna, se odtamtud nehnou? Povězte mi, pane policisto, jestlipak víte, čím se takoví platýsi živí?“

„Jsou to dravé ryby,“ nezaváhal Poe.

„Přesně tak. Dravé a žravé. Ve vodách, kde lovíme, jsou platýsi na vrcholu potravního řetězce. Což znamená, že se vydávají za potravou do vyšších zón. Takže ano, k lovení platýsů se dají použít i košelkové nevody.“

„A co ten naviják?“

„Jo, je rozbitej a nemám peníze na novej. Proto tu mám svoje syny, vy chytráku jeden.“

Poe slyšel, jak si ho za zády Anwar s Brightem dobírají.

„Hele, Brighty,“ sykl Anwar. „Co když je vůbec nechytili? Třeba nám tady u dna řádí sériový vrah – mořský úhoř. Možná ti chlapi vůbec nejsou rybáři. Může to být úklidová četa, co dává do pucu podvodní místa činu.“

Bright se rozesmál, až mu z nosu vylétl sopel. Otřel si ho a řekl: „Tak ještěže na tom dělá slovutný Washington Poe.“

„Kdepak, ten už nevyšetřuje, tys zapomněl?“ ušklíbl se zákeřně Anwar. „Protože je tááák stráášně v depresi.“ Teatrálně si přitiskl ruku na hruď. Bright hýkal jako osel. „Tak a teď už bychom ty chudáky snad mohli pustit, ne? Padá tma a já bych se rád dostal nějak rozumně domů.“

„I on už se určitě těší k tý ženušce, co ji tahá za nos,“ podotkl Bright.

„Ale že se u tý nóbl krasotinky pěkně zabydlel, co?“

„Nóbl krasotinky? Spíš nóbl krávy.“

Poe neřekl ani slovo. Kdyby posledních pár minut hrála píseň „Coward of the County“ od Kennyho Rogerse, právě bychom se dostávali k části, kdy se Tommy zamkne s bratry Gatlinovými v baru, aby jim dal co proto.

Jenže oni byli na lodi.

A tak Poe zvedl platýse, rozmáchl se jako olympionik při hodu kladivem a přetáhl rybou Brighta po hlavě s takovou silou, až sebou žuchl na palubu *Aurory* jako pytel mokrých ručníků.

„Nechodím na terapie kvůli depresím," řekl Poe. „Chodím tam kvůli problémům se zvládáním vzteku."

Bright se vyškrábal na nohy a zatnul pěsti. Anwar zakroužil rameny a rovněž zaujal bojový postoj.

Rvačka visela ve vzduchu už dlouho.

Poe přemýšlel, jak toto asi dopadne. Chlapi z pohraniční stráže vypadali, že si nebudou brát servítky, ale přece jen tu měli svědky. Poe situaci odhadoval na pěsti, hlavičky a kopance do rozkroku. Když ještě v minulosti šlapal chodník jako pochůzkář, do jeho rajónu spadala i ulice Botchergate, hnisavý vřídek na tváři Carlisle, kde se odehrává většina tamních opileckých potyček. Poe věděl, jak vyhrát pouliční rvačku. Stačilo zatnout zuby a rozdávat rány nehledě na bolest. Přimět protivníka, aby střetu zalitoval dříve než vy.

Jenže teď proti němu stáli rovnou dva rabiáti. Čísla hovořila v jejich prospěch. Čtyři pěsti vůči jeho dvěma. Dvojnásobná váha, pětkrát méně rozumu.

Nakonec se to ale vyřešilo samo.

Potyčka skončila dříve, než začala, jelikož z platýse, kterého Poe svíral v ruce, cosi vypadlo.

O necelých tři sta metrů dál na palubě *Biteru*, rychlého pobřežního hlídkového člunu královského námořnictva třídy Archer, měla detektiv šéfinspektorka Stephanie Flynnová oči přilepené k dalekohledu. „Haha, podívejte na toho mořského vlka," zvolala. „Z Poea je hotový kapitán Haddock."

„Co se tam děje?"

„Nic, jenom..."

„Tak co?"

„Nevím přesně," přiznala Flynnová, „ale vypadá to, jako by Poe právě čapnul obří rybu a přetáhnul s ní kolegu po hlavě."

„Co prosím?"

„No... upřímně řečeno, jinak to popsat asi neumím. Poe popadl rybu, snad tresku, rozmáchl se s ní nad hlavou a praštil jednoho kolegu, až chudák chytil druhou o palubu. A než se

zeptáte, tak tohle je prostě Poe. Hledáte logické a racionální vysvětlení? Tady nepochodíte.“ Odmlčela se, aby se pokusila zorientovat, co se děje na plavidle, na něž se nalodila posádka *Lancasteru*. „Ojojoj, asi se tam schyluje k pořádné šarvátce.“

„Šlápněte na to,“ nakázal kapitán kormidelníkovi. Měl za úkol odvézt detektiv šéfinspektorku Flynnovou za Poem a následně je oba neprodleně dostat zpátky na pevninu. Rozkaz nespecifikoval, zda má být Poe celý od krve, nebo ne, ale jakožto důstojník královského námořnictva se kapitán v některých ohledech dokázal dovtípit.

Kormidelník zrychlil, motory *Biteru* zaburácely a za člunem se začala vzdouvat pěnivá brázda. Zanedlouho dosáhli maximální rychlosti, kolem pětadvaceti uzlů. Přestože paluba nadskakovala jako vozík na horské dráze, Flynnová nespouštěla oči z rybářského trauleru. „Teď to vypadá, že si všichni prohlížejí něco na palubě,“ informovala zbytek posádky.

„Co si prohlížejí?“

„Nemám nejmenší tušení, ale jsou z toho úplně paf. Na rvačku už to rozhodně nevypadá.“

„To není moje,“ oznámil otec rybář na *Auroře* a zpražil pohledem své dva kluky.

„Naše taky ne,“ namítl mladší ze synů. „Tvrdili nám, že povezem drogy.“

V Cornwallu mají zločinci za ušima.

„Tohle nejsou drogy, chlapče,“ pravil Poe. „Tohle je glock.“ Navlékl si rukavici a zvedl z paluby pistoli, zabalenou do silné vrstvy potravinové fólie. „Přesněji řečeno Glock 17.“ Křikl na loďmistra, který zůstal na *Lancasteru*: „Pane Scoplette, můžete to prosím nahlásit? Tenhle trauler představuje místo činu a nerad bych přišel o důkazy. Ti tři ale poputují rovnou do cely.“ Žádná reakce. Zariskoval a ohlédl se jeho směrem. „Vy tam spíte?“

Zda loďmistr *Lancasteru* usnul, nebo ne, se ukázalo jako vedlejší. Hluk z megafonu, který se v tu chvíli ozval, by probudil i mrtvého.

„Hola hou, kapitáne Poe!“ zahalasila Flynnová. „Byl bys tak hodný a zasvětil mě do situace?“

Poe se otočil. Souběžně s jejich lodí se pohupoval pobřežní hlídkový člun. Doteď si ho nikdo nevšiml.

Scoplett se s leknutím probral. „Loď na obzoru!“ zvolal.

„U všech mořských ďasů,“ hlesl Poe.

KAPITOLA ŠESTÁ

Zasedací místnost C, Úřad vlády, Whitehall, Londýn

Poe a Flynnová vešli do zasedačky plné lidí, ve které muž v obleku zrovna komentoval powerpointovou prezentaci. Pískově světlé vlasy měl sčesané do obří vlny, podobně jako to kolem čtyřicítky nosíval král Karel III. Účes, který mohl projít jen lidem z lepší společnosti. Muž zachytil Poeův pohled a na okamžik se mu zatmělo před očima, ale ukázkově se vzpamatoval a mávl ke dvěma prázdným židlím.

„Dejte mi dvě minutky," poznamenal. „Pak si povíme, kdo je kdo."

Poe se rozhlédl po místnosti. Whitehall navštívil poprvé. Zevnitř – minimálně soudě podle části, kterou právě viděl – na něj Úřad vlády působil méně honosným dojmem než zvenčí. Exteriér vypadal jako vystřižený z muzikálu *Mary Poppins*, zatímco interiér připomínal školicí místnost na úřadu práce. Prezentaci sledovali lidé nejrůznějšího ražení. Muži v oblecích, ženy v kostýmcích, ale zrovna tak jedinci v džínech a tričku. Někteří si dělali poznámky, jiní vyťukávali na mobilech textovky či e-maily. Dva účastníky zřejmě pověřil šéf zápisem. Kdosi se schovával za výtiskem *Timesů*, jako by dění kolem sebe ostentativně ignoroval, a žena s akné po celém čele si kousala zatrženou kůžičku u nehtu. Poe v zasedačce zpozoroval jediného člena policejního sboru, respektive členku. Spolupracovali spolu před několika lety na případu sériového traviče. Mathersová nebo tak nějak se jmenovala. Žena na svém místě. Poe se nevyznal ve všech hodnostech Metropolitní policie, ale předpokládal, že touto dobou by mohla být už velitelkou nebo zástupkyní asistenta komisaře. Kývl na ni. Pozdrav mu neopětovala.

Obrazovka s prezentací zhasla.

„Vy musíte být detektiv seržant Poe," obrátil se na něj muž s někdejším účesem krále Karla III. „Vítejte na palubě."

„Na jaký zas palubě?" zeptal se Poe obezřetně.

„Copak vás ještě nikdo nezasvětil do situace?"

„Nestihl jsem si ani dát sprchu."

„Nepovídej," zamumlala Flynnová. Nahlas dodala: „Před odjezdem bylo potřeba ještě dořešit pár věcí, pane, a celou cestu strávil Poe na telefonu."

„Jakých pár věcí?" podivil se muž. „Náš případ má *maximální* prioritu." Vešla asistentka, podala muži hlášení a cosi mu pošeptala do ucha. „Tak tohle asi nepůjde," pronesl po chvilce. „Tady se píše, že jste před necelými dvěma hodinami napadl jednoho ze svých kolegů vražednou zbraní."

„Rybou," uvedla Flynnová jeho slova na pravou míru. „Navíc leklou, ta už by neublížila ani mouše."

Muž znovu přelétl očima list v ruce. „V hlášení se píše, že seržant Poe udeřil agenta pohraniční stráže Clancyho Brighta pistolí."

„Platýsem, co *spolkl* pistoli, pane."

Muž vrátil hlášení asistentce. „Kdo to psal?" obořil se na ni.

Asistentka pokrčila rameny a odběhla. *Někoho tu čeká sprdung*, pomyslel si Poe.

„Nicméně to jenom potvrzuje, co jsme o vás slyšeli..."

„Tak já zas půjdu," řekl Poe a vstal.

„Sedej, Poe," napomenula ho Flynnová. „Co kdybychom za tím vším udělali tlustou čáru a začali znovu, pane? Naše zpoždění i nezasvěcení seržanta Poea do situace mají dobrý důvod. Před necelými dvěma hodinami se mu totiž podařilo odhalit rozsáhlou síť pašeráků zbraní, o jejíž existenci jsme vůbec nevěděli. Proto cestu sem strávil na telefonu. Zařizoval, aby se zásilka platýsů dostala na místo určení, samozřejmě už bez pašovaných pistolí. Díky tomu kromě samotných pašeráků dostaneme za mříže i ty, kdo si zbraně objednali."

Muž s někdejším účesem krále Karla III. zařadil zpátečku. „Jistěže. Vzhledem k vyhrocené situaci jsem se nechal trochu

unést, omlouvám se. Takže ano, začněme znovu. Jmenuji se Timothy Spiggens.“ Poe ho pozoroval s nečitelným výrazem ve tváři. „Pracuji jako náměstek na ministerstvu vnitra,“ dodal.

„A ministerstvo vnitra je co?“ zeptal se Poe a znovu se posadil.

„To myslíte vážně? Největší resort ve vládě Jeho Veličenstva, pane!“

„A vláda je...“

„Stačí, Poe,“ utnula ho Flynnová.

Mathersová si dala ruku před pusu, aby si nikdo nevšiml, že se usmívá.

„Fajn,“ ustoupil Poe. „Mám pravdu, když si tipnu, že jde o toho šílence, co střílí lidi?“

Spiggens přikývl.

„A vy všichni tady vymýšlíte a koordinujete strategii a politickou reakci?“

„Slyšel jste někdy o zasedání krizového štábu COBRA?“

„Jo.“

„Nuže, právě jste se na jednom takovém ocitl.“

„V tom případě vás nebudu zdržovat,“ oznámil Poe. „Nemám zájem.“

„Vždyť ani nevíte, co vám chceme!“

„Ne?“ vyhrkl Poe. „Šest měsíců zpátky jsem se ptal člověka, co rozpustil náš tým v rámci Oddělení analýzy vážných trestných činů, komu zavolá, až zpod postele vyleze další bubák. A víte, co mi na to řekl?“

„Co vám řekl kdo?“

„Ten vyhublej pičus Alastor Locke.“

Flynnová zabořila hlavu do dlaní. „To snad není pravda,“ zasténala.

„Netuším, co vám pan Locke řekl,“ pravil Spiggens.

„A co se zeptat toho vyhublého pičuse osobně, Timothy?“ promluvil kdosi další. Byl to onen muž, který se dosud schovával za výtiskem *Timesů*. „Zdravím, Poe,“ pokračoval Locke, demonstrativně složil noviny a strčil si je do kufříku. „Dlouho jsme se neviděli. A ano, pamatuji si, co jsem vám tehdy řekl.“

„Co, Alastore?“ zeptal se Spiggens.

„Že si určitě nějak poradíme.“ Locke rozhodil rukama. „Možná jsem se malilinkato unáhlil.“

KAPITOLA SEDMÁ

Flynnová chytila Poea za paži. Výmluvně mu tak bez jediného slova naznačila, aby se uklidnil. On se jí však vytrhl a vstal. Vyrazil kolem stolu a zastavil se až za Lockem. Ten se na židli otočil tak, aby na Poea viděl. Nepůsobil znepokojeně, naopak mu koutek úst vystřelil nahoru.

„Co cítíte, Alastore?" zeptal se Poe.

Locke si rozvířil vzduch pod nosem, jako když si someliér čichá k luxusnímu vínu. „Chlapče zlatý, cítím z vás nezaměnitelné rybí aroma."

Poe si prohrábl zanedbané vousy. „A tohle je co?"

„Řečnická otázka, předpokládám."

„Tak zkusíme hádanku," pokračoval Poe. „Tráví život na moři, ale rybář to není. Kdo je to?"

Locke se zdvořile usmál, ale neodpověděl.

„Víte, co jsem dělal..." Poe se podíval na hodinky, „před necelýma dvěma hodinama?"

„Podle slov detektiv šéfinspektorky Flynnové jste hrdinně, a nepochybně bez cizí pomoci, hájil naše půvabné pobřeží před padouchy se zlotřilými úmysly."

Poe se nadechl. „Špatně. Před dvěma hodinama jsem měl ruku v řiti platýse až po loket jako při losování tomboly."

„Pregnantně řečeno, Poe, jako obvykle," poznamenal Locke.

„A proč? Protože jste se mnou vyjebal. *Se všema* jste vyjebal. Na tomhle případu jsem měl dělat od prvního dne. Ne naskočit do rozjetýho vlaku o sedmnáct obětí pozdějš."

„Přesto vás nyní žádáme o pomoc." Pohled mu zpřísněl a do hlasu se vloudil vážnější tón. Locke nebyl žádný politický přisluhovač, ale ostřílený tajný agent. Nehodlal Poeovy řeči snášet donekonečna.

„Tak to máte smůlu," odtušil Poe. „Vzpomněli jste si pozdě. Příliš důkazů přišlo nazmar. Osoba, která za tím stojí, se v tom naučila chodit až moc dobře. Bez urážky k policistům, co případ vyšetřují, ale ten střelec se nenechá chytit. Přestane, teprve až se sám rozhodne přestat."

„Sotva se můžeme urazit, Poe, když na něj zatím nic nemáme," ozvala se Mathersová.

„A já vás varoval, že se přesně tohle stane, Alastore," navázal Poe. Hlas měl stejně nezúčastněně chladný jako Locke. „Varoval, kurva."

„Naprosto jasně," připustil Locke.

„Říkal jsem, že Oddělení analýzy vážných trestných činů je poslední obranná linie, krajní řešení, o němž doufáte, že ho nebudete muset nikdy použít."

„Ano, říkal, do slova a do písmene."

„Nemluvím tu o sobě," zdůraznil Poe. „Jo, jsem slušnej detektiv, ale to i pětistovka dalších policajtů a policajtek. Dvě z nich sedí tady s náma. Šéfinspektorka Flynnová mě hravě strčí do kapsy a... Omlouvám se, ale vůbec netuším, jakou hodnost máte aktuálně vy, madam."

„Velitelka, Poe."

„A velitelka Mathersová jakbysmet."

„Myslím, že se zbytečně podceňujete, Poe," namítl Locke.

„Mně je u prdele, co si myslíte," odsekl Poe. „Protože ať už za tím stálo skvělé rozhodnutí, nebo prachsprostá klika, tým, který dala dohromady detektiv šéfinspektorka Flynnová, měl chemii, o jaké se drtivé většině policejních složek může jenom zdát. Celý svět nám záviděl – ne mě ani tady šéfovou, ale holku s mozkem génia, který se vyskytne jen jednou za generaci. Holku, která si z nějakýho záhadnýho důvodu usmyslela, že zasvětí svůj výjimečný talent chytání sériových vrahů namísto řešení matematických úloh. Jasně, potřebovala čas, aby se trochu aklimatizovala v tom novém světě, ve kterém se rozhodla pracovat, ale se špetkou pomoci ode mě a detektiv šéfinspektorky Flynnové se z ní rychle vyklubala zlatá husa, která SCAS zásobovala

čtyřiadvacetikarátovým peřím. Eso v rukávu, tajná zbraň a tak dále. V řádu dnů se nám dařilo dopadat nedopadnutelné zločince. Padouchy jako ten, kvůli kterýmu vyšilujete teď. Ale vám to nestačilo. Chtěli jste víc. A tak jste udělali co? Ukořistili jste si tu zlatou husu pro sebe." Odmlčel se, aby se nadechl. „A o svátcích jste si na ní královsky pochutnali."

„Slyšel jste někdy o tramvajovém dilematu, Poe?"

Poe neodpověděl. Snažil se zklidnit dech. Cítil, jak se v něm znovu hlásí o slovo posttraumatická stresová porucha a on se opět přestává ovládat.

„Jde o jeden z myšlenkových experimentů zaměřených na etiku," pokračoval Locke. „Představte si, že se městem řítí neovladatelná tramvaj. Ve směru jízdy je ke kolejím přivázáno pět osob. Pokud je tramvaj přejede, všichni zemřou. Jenže – a právě v tom vězí kámen úrazu – existuje výhybka, pomocí níž je možné tramvaj odklonit na trasu, kde se nachází jen jeden člověk. Etické dilema spočívá v tom, zda je morálně špatné nezasáhnout a nechat zemřít pět osob, nebo naopak tramvaj přesměrovat a v zájmu záchrany většiny obětovat jednoho nevinného, kterému původně nic nehrozilo."

Poe se nad jeho slovy zamyslel. „Mluvíte o vyšším dobru," řekl. „O tom, že blaho většiny má přednost před zájmy jednotlivce."

„Poněkud zjednodušené shrnutí, ale ano."

„Víte, kolik zla a hnusu se v minulosti napáchalo ve jménu vyššího dobra? Holokaust, eugenika ve Švýcarsku, otroctví."

„Ano, Poe, chápu, že v tom vašem černobílém vidění světa to může vypadat takhle," připustil Locke a naklonil hlavu na stranu. „Ale zamyslel jste se někdy nad tím, *proč* jsem se rozhodl, jak jsem se rozhodl? Máte totiž pravdu, vaše milované Oddělení analýzy vážných trestných činů skutečně odvádělo mimořádnou práci. Zachraňovalo životy, dohlíželo, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, o což se významnou měrou zasluhovala jedna konkrétní osoba, ta vaše zlatá husa. A přesto jsem vám ji ukradl. Působím na vás dojmem lehkomyslného

člověka, Poe? Protože kdyby všechno bylo tak jednoduché, jak tvrdíte, něčeho takového by se vážně mohl dopustit jen lehkomyslný idiot."

„Buď budete součástí řešení, nebo problému, seržante Poe," vložil se do hovoru Spiggens. „Na kterou stranu se postavíte?"

„Jednoznačně na tu problémovou," ucedila Flynnová. „Zpravidla všechno jenom komplikuje."

„Dík moc, šéfová," utrousil Poe a otočil se k Lockeovi. „Podle mě nejste lehkomyslný, Alastore. Spíš svět vnímáte jako svou soukromou šachovnici. Věnujete tolik pozornosti králi, královně, střelcům, jezdcům a věžím, až úplně zapomínáte na obyčejné lidi. Na pěšáky. Ty berete v úvahu až zpětně. Abyste s jejich pomocí ospravedlnil svá rozhodnutí."

„No tak, Poe," napomenula ho Flynnová.

Před rokem by mu nařídila, aby ztichl. Dnes měl pocit, že mu tiše fandí. Poe nebyl jediný, s kým – jeho slovy – Locke „vyjebal".

Locke ji gestem ruky zarazil. „V pořádku, šéfinspektorko," řekl. „Povězte, Poe, vyprávěla vám ta vaše zlatá husa někdy o tom, co přesně pro mě dělá?"

Poe zavrtěl hlavou. Nechápal, proč se s Lockem vůbec vybavuje. „O práci se mnou nemluví."

„A ani já teď její důvěru nezradím," odvětil Locke. „Ale vězte, že pomohla zachránit stovky životů. Stovky životů *obyčejných* lidí. Těch vašich pěšáků. Sebral jsem vám váš největší klenot? Ano. Zemřel někdo rukou těch, které jste třeba mohli společně dopadnout? Možná, pravděpodobně ano. Zásadní otázka však zní: udělal bych to znovu? Vzhledem k tomu, za jakých okolností se setkáváme, se odpověď hledá o něco složitěji než prve." Pohledem držel Poea v šachu. „Ale vsaďte krk, že udělal, ani bych nemrkl."

Sundal si brýle, aby si je přeleštil. Poe si až nyní všiml, že vypadá mnohem starší, než když se potkali posledně. Působil vyčerpaně. I šedin mu přibylo.

„Já tu ovšem nejsem od toho, abych vás přesvědčoval, že nám máte pomoct," navázal. „Znám vás příliš dobře, abych věděl,